

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Настав час доленосної дії «Сили єдності»

НА ПОЧАТКУ другого місяця літа-2021, напередодні ювілею України, котра на 30-му році свого існування переживає далеко не кращі часи, схожі на розбрат та роз'єднання, в Дніпрі відбулася важлива загальнодержавна подія – презентація нової політичної партії – «Сили єдності» – партії середнього класу. Фундаторами, засновниками центристської партії виступили відомі вже не тільки в Придніпровському краї, але і в Україні, авторитетні люди – голова Асоціації фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області Анатолій Гайворонський, керманічі дніпровських підприємців Віктор Боровинський та Оксана Єськова. Однодумці твердо переконані, що нова сила на правильному шляху, запевняють, що партія створена не на догоду «грошовим мішкам», так званим товстосумам, а після протестних акцій для простих людей: фермерів, вчителів, лікарів, підприємців, що прагнуть жити в демократичній державі, де закон один для всіх. А функціонуватиме за рахунок членських внесків партійців. Причому інтерес

до новоствореного осередку виявляють по всій Україні – від Харкова до Львова. Анатолій Гайворонський та його однодумці заявляють, що нова політична сила вбачає своє завдання – брати активну та дієву участь в виборчому процесі й перемагати. А головне – вносити постійно позитивні процеси в суспільство, яких воно так потребує. Бути на захисті українського села, особливо після відкриття ринку землі. «Сила єдності» з перших днів почала активно діяти щодо залучення членів партії. Детальніше нотатки про становлення нової партії, її цілі, завдання, програму читайте у наступному номері газети. На знімках: вгорі – лідери нової партії; актив готовий до доленосних дій.

У червні випала третина середньорічної норми опадів

Після холодного травня і холоднішої, ніж зазвичай, весни, початок червня виявився також на 4–5 градусів холоднішим багаторічної норми. Погодні умови червня є унікальними, в плані кількості опадів за такий відносно короткий календарний період. Перші три доби місяця дощ майже не вищував по всій території Дніпропетровщини, а за першу декаду у деяких районах випало до 113 міліметрів опадів, або в сім разів вище норми! За червень 2021 р., за даними Національної академії аграрних наук, випало в середньому до 182 мм опадів, що втричі перевищує середньорічну норму зони Степу – 460–480 мм. Впродовж місяця рясні зливи супроводжувалися градом, шквальним вітром, буревіями, затопленням частини сільгоспугідь, як у П'ятихатському та Петропавлівському районах. Є випадки пошкодження посівів градом, зокрема в Магдалинівському та Царичанському районах. Кілька разів у червні центральні частини міст Дніпро і Кам'янське, розташовані посередині схилів Придніпровської височини, були затоплені дощовими водами. Попри синоптичні аномалії, урожай зернових очікується хорошим, але частину хлібів стихія виклала.

Наш кор.

СЕЛЬСКОХОЗЯЙСТВЕННАЯ И СПЕЦТЕХНИКА ИЗ США И ЕВРОПЫ

- ✓ экономия до 30% от стоимости в Украине
- ✓ прямые контракты с американской компанией

- ✓ доставка
- ✓ лизинг
- ✓ растаможка
- ✓ кредит

г. Днепр,
ул. Кильченская, 1.
✉ avtotrans729@ukr.net

096 281 16 96
097 216 47 83

viber

Дніпропетровщина — лідер з рейдерства землі...

Григорій ДАВИДЕНКО

Тридцятого червня Верховна Рада і вся Україна одразу після відкриття пленарного засідання почули шоковую інформацію про масштаби «віджиму» землі на Січеславщині. «Не перша, але й не друга» з деяких офіційних показників наша область продемонструвала явні лідерські якості і у... рейдерстві землі. До того ж не лише «класичного» - у фермерських господарств, а й «віджиму» ріллі та пасовищ особистих селянських господарств, працівників соціальної сфери, пенсіонерів. Про це з трибуни парламенту повідомив народний депутат Денис Маслов: - У Казначейці Магдалинівського району одній особі рішенням ГУ Держгеокадастру в Дніпропетровській області передана величезна кількість орної землі, незаконно переведеної в пасовища і сінокоши. Поблизу Спаського Новомосковського району виділена земельна ділянка, на якій є водний об'єкт. За крайні півроку у Дніпропетровській області у людей вкрадені тисячі гектарів землі! Звертаюся до Офісу генпрокурора, Нацполіції, президента України Володимира Зеленського – це питання національної безпеки держави! Його слід негайно розглянути на Раді нацбезпеки і оборони з відповідними висновками! А напередодні в Офісі генпрокурора пообіцяли «розрулити» надзвичайну ситуацію у Придніпров'ї з «віджиму» земель, тому акція протесту фермерів і власників землі Дніпропетровщини під цією установою, анонсована на 30 червня, призупинена.

Маємо те, що маємо

Національна поліція Дніпропетровської області повідомила про те, що передала до суду кримінальне провадження разом з обвинувальним актом стосовно злочинної групи, котра втягувала тут місцевих жителів у трудове рабство – за ч.2 ст.149, отож з підозрою про торгівлю людьми. Знайшлася, коротше, у мсті Дніпрі жінка у віці 62-х років, яка вирішила ніби не сидіти на пенсії, склавши руки, а ліпше зайнятися бізнесом. Причому суто сільським. В одному глибинному селі колишнього Магдалинівського району, звідки вона родом, перепадала спадщина – чимала садиба з пристойними господарськими спорудами. І виникла у жінки ідея відгородувати там на м'ясо свиней. Чим не вигідне як по нинішніх часах діло?

То гадаєте, вона на старість перебралася на постійне проживання у рідне село, нагадала землякам про себе? І не думала навіть, не планувала. Натомість серед безхатків-бомжів, котрих нині вистачає у Дніпрі, заходилася вербувати на свою свиноферму працівників. Попереджуючи, що робота буде, як казали раніше в колгоспах, постійна, але обіцяла золоті гори. І житло куди там отим нічліжкам, у яких безхатки нині перебиваються, і харчування не лише з крамниці чи базару, а й прямо з грядки та власної ферми. Ясна річ, і платитиме пристойно, не обижатиме – вона жінка в літах, не звикла, мовляв, з людьми погано поводитися, тим паче їх кривдити «не має моди». І справа пішла, охочі знаходилися. Їх миттю перевозили в Магдалинівку з комфортом мов на таксі.

Правда, з часом коло бездомних поблизу її дому у місті почало наче вичерпуватися. Тоді жінка спробувала самотужки шукати - або «підбирати», як вона казала - по всіх усюдах і кутках ледве не з усієї області людей, які з різних причин опинилися у скрутному становищі і, як правило, без житла та засобів для існування. В тому числі одинаків без сімей та рідних. Отож це їй вдавалося. А ще жінка й зрозуміла, що так вигідніше. А вже «найняті» далеко від її квартири у Дніпрі, які «і знати не знали, і знати ніколи не повинні і не будуть», де вона мешкає – це безпечніше.

Чому? – питаєте. Та тому, що насправді люди потрапляли у рабство. Поселяли їх у «гуртожитках», якими служили трухлий, напівзгнилий барак та також напіврозвалений колишній «гадюшник». Це раз. По-друге, працювати заставляли день і ніч, тяжко та «старанно», аби свині були завжди «зразково» наго-

...і незаконного добування надр

Дніпропетровська область не пасе задніх і у несамовитому рейдерстві надр в народі України. За даними Офісу генпрокурора, у 2020 році на її території було 37 незаконних піщаних кар'єрів, з яких 11 вдалося закрити. Проте Січеславщина - єдина з областей України, з якої Держгеоінспекція України не має даних про кількість незаконно добутого піску і загальну суму завданих державі збитків. Тому лаври «чемпіона» нелегального бізнесу утримує Харківщина, із 20, 7 тисячами злодійськи вкраденого піску і 612, 3 мільйонами гривень завданих збитків. За висновком розслідувачів із ГО «Стоп Корупції», які моніторять ситуацію на «Великому будівництві», масштаби «Великого крадівництва» найбільші саме в нашому краї. А найбільшим незаконним піщаним кар'єром України вже став новий кар'єр у Китайгородській ОТГ. Посадовці Служби автодоріг у Дніпропетровській області та ТОВ «Автомагістраль-Південь» із 9 квітня до сьогодні вивозять з нього щодня до сотні вантажних 40-тонних «Мерседесів» піску, тобто тисячі тонн! За даними податкової звітності за 2020 рік, через зареєстроване за вказівкою колишнього очільника Служби автодоріг у Дніпропетровській області Владислава Животченка ТОВ «Філ Гуд Інкорпорейтед», безпідставно включене в ланцюг постачання як фірма-прокладка, було реалізовано 1 099 560 тонн піску за завищеною вартістю. Що дало змогу творцям «схеми» привласнити 24, 884 мільйона гривень платників податків.

Правоохоронці у ролі статистів злочинів піщаних нелегалів

Із ростом темпів видобутку піску в урочищі Свиняче Китайгорода збіль-

Розслідувачі «Стоп Корупції» документують крадіжку піску в Китайгороді.

шуються шанси у жителів громади залишитися і без підземних вод. Їх у незаконному кар'єрі двома потужними мотопомпами закачують у водовози і заливають у полотно Н – 31 для усадки піску. Проте начальник відділення поліції № 11 (Царичанське) Євген Манзюк запевняє обурених місцевих жителів: його підлеглі не можуть припинити незаконний видобуток надр і забір води, що проводиться без спецдозволів, громадських слухань і рішень місцевої та обласних рад! Позаяк немає вказівки процесуального керівника справи - Слобожанської окружної прокуратури – звернутися до суду. А її керівник Олег Катеба на зібрані 454 протестні підписи жителів Китайгорода повідомив: - За результатами вивчення матеріалів даного кримінального провадження 20 травня слідчому відділу ВП № 11 надані письмові вказівки щодо проведення слідчих (процесуальних) дій з метою документування вчинення злочину.

СВИНАРНИК... ПОЗА ЗАКОНОМ

А точніше злочин навіч, та чи буде покарання?

довані і доглянуті. Не в примір того, якими ситими і «доглянутими» були самі наймані раби. Їх за будь-яку «провину» дуже жорстоко карали, а то й не цуралися бити. Непокора, супротив чи протест оберталися таким покаранням, як кількадечне перебування «на голодних пайках». Хоч і в інші дні людей практично не годували. Докорjali тим, що вони дармоїди, хай ще скажуть спасибі за миску «похльобки» у день та грудку каші з того казана, з якого годують і собак. Жах коротше. Бо ж не важко здогадатися, що і ніякої плати «обслуговуючий персонал» за свої підневільні труди не отримував.

Але питається, хто ж забезпечував «виробничий порядок» на підпільній свинофермі? Тут бідовій жінці-«бізнесменці» теж нічого не завадило знайти охочих «попрацювати бодай один сезон» наглядачами. Знову ж таки вона «підбрала» надійну четвірку «строгих» чоловіків, котрі за обов'язкові «на кожен обід ще й сто грам» зголосилися, по суті, знущатися над людьми, отож і не сприймаючи їх за людей. На момент викриття цього злочинства один з наглядачів був навіть іноземець з Закавказзя, який мав прострочений дозвіл на тимчасове проживання в Україні. «Підручних» власниця «свиноферми» тільки й не встигла на всю катушку покарати. А хотіла. За те, що прогавили втечу одного з рабів і цим «допустили витік конфіденційної інформації».

Отаке отже історія. І отаке повідомлення Нацполіції про неї. Ніби як на сьогоднішні реалії та мірки нічим і не сенсаційна. Та раптом телефонує нам з Магдалинівського району чоловік, який назвався Віктором Манойлом. Сказав, що фермер, причім ще з числа давніх, майже перших. Але справа не в цьому. Не приховав далі, що у нього свої стосунки і рахунки з правоохоронцями, тією ж поліцією та прокуратурою, а також з судами. Дві справи-халепи має, і обидві вирішилися поки не на його користь. То Віктор Іванович про стражів правопорядку та судочинців сучасних не кращо, якщо не найгіршої думки. Не сумнівається, що усі вони «продажні, як іуди», за зелені бакси «повернуть, куди завгодно, і невинних посадять, а винних виправдають та змалюють мало не ангелами». Після цієї преамбули Манойло запитав, чому всю область,

оповістивши «про рабів на фальшивій свинофермі», поліція не назвала імен та прізвищ злодюг-негідників?

Довелося пояснити чоловіку те, що звісно нині усім: існує презумпція невинуватості, і поки суд не винесе свій вирок, не назве зловмисників такі зловмисниками, ніхто немає права розголошувати прізвища останніх. Зась навіть тій же Нацполіції поперед суду називати злодіїв поіменно. Засобом масової інформації тим паче. Тому дійсно повідомляючи про той чи інший злочин, силові структури тепер обмежуються лише змістом того чи іншого правопорушення...

-От-от, - підхопив Віктор Манойло. – Не встигнуть будь-де затримати на гарячому зловмисників, а за підсумками слідства оголосити їм і підозри, як мерщій у всі рупори доповідають, як борються з криміналітетом, злочинністю та корупцією, казнокрадством і тому подібним. Щоб у людей складалося враження, наче день і ніч спокую не знають та пильнуючи за порядками в державі...

А підвів ризику Віктор Іванович своїм несподіваним другим запитанням. «А повідомлення, - запитав він, - про судові вироки спійманим і затриманим точнісінько так часто-густо появляються у наших газетах, в передачах радіо та на телебаченні, на сайтах Інтернету?» І докинув з вигуком: «Отож! Ловимо безіменних злодіїв, а потім ніколи або хай майже ніколи не дізнаємося імен злодіїв чи корупціонерів, відтак і того, чи дісталася ж то їм кара по заслугі! Як гадаєте – чому? Та тому, що одні ловлять для того, щоб з бідолах як з липки здерти побільшого хабаря, а інші елементарно, доктор Ватсон, як сказав би знаменитий Холмс, відкупляються». Насамкінець фермер Манойло і третє запитання поставив, як крапку у його обурливому монолозі: «Раніше в тих же газетах чи не в кожному номері була рубрика «З залу суду», а зараз і серед білого дня з вогнем на неї не натрапиш. Так що за такої практики ви хочете – правової справедливості і чесного судочинства? Дзуськи!»

Ні сперечатися з Віктором Манойлом, ні заперечувати йому підстав ми не знайшли. Адже дійсно примітив «тенденцію» і поцілів у яблучко чоловік.

Микола ЯСЕНЬ.

АПЕТИТ ПРИХОДИВ ПІД ЧАС ВИГОТОВЛЕННЯ ХАРЧІВ, або Чи завжди ми знаємо, що та звідки на наших столах?

Рівно рік тому п'ятеро різних за своїми досі професійними заняттями і різного навіть віку осіб, від 28 до 47 років, як то кажуть, знюхалися і заснували у Дніпрі свою безіменну бізнесову структуру, котра зайнялася виробництвом продуктів харчування. А коли цей перший рік існування структури виповнився, її засновників несподівано викрили як злочинну групу і негайно ж затримали силами обласного управління Національної поліції. Оскільки виявилось, що ці «підприємці» насправді займалися виробництвом фальсифікованих продуктів, але ніби відомих не лише місцевих, а і європейських та світових вишуканих фірм і компаній. Збували ж свою «елітну» продукцію довірливим споживачам через зареєстрований власний, однак також підпільний інтернет-магазин «винятково іноземних брендів».

«ВИГОТОВЛЯЛА» бідова компанія ділків будь-яку продовольчу продукцію – і м'ясу та ковбасну, і молочну та овочеву. Що треба, на що був попит, те й виготовляла. Але точніше на що вдавалося роздобути їй сировину. Відразу ж вносимо два суттєвих у їхньому ділі нюанси. Перший з них полягав у тому, що, створивши власний підпільний цех і виробничу лінію в антисанітарних умовах «переробної промисловості», безіменна компанія практикувала розміщення замовлень на свою продукцію і на різних приватних фірмах та підприємствах регіону. Часто-густо знаходячи, виходить, бажаючих плідно співробітничати на взаємно вигідних умовах. А другий нюанс такий: в будь-яких випадках харчові найдки та «делікатеси», котрі виготовлялися і реалізувалися «бізнесменами», правоохоронці тепер кваліфікують фальшивими тому, що на них завжди йшла сировина невідомого походження. Те, з чого вони випускали свої продукти, не відомо звідки бралось чи брали, тим паче загадково, ким вирощувалося чи відгодовувалося і перероблялося – ото ж це було і залишалось у глибокій тіні. А випускалося і реалізовувалося чималенько – в середньому щомісяця по 25 – 30 тонн. І дуже швидко також відшукати для себе

надійних партнерів серед легальних підприємств, які не соромилися, м'яко кажучи, «спільно» з зловмисниками-негідниками виробляти ту чи іншу «імпорتنу» продукцію. За принципом якщо без будь-яких небажаних проблем продається усе – давайте ще! Тільки скільки віршовочка не вилася, прийшов їй таки кінець. Чи скажемо так: є великі надії, що у даному конкретному випадку злочинству не уникнути карі.

Незважаючи на те, що поки що кримінальне провадження почали лише за ч.3 статті 229 КК України – незаконне використання торговельних знаків для товарів і послуг, фірмових назв і брендів продуктів і відсутність нарешті повної ясності про походження того, що збувалося. Тобто поки що, як на нашу думку, невинувато залишаються поза увагою слідства якраз питання стосовно того, так де все-таки брали і роздобували або теж де вирощували чи відгодовували продукцію, з якої потім виробляли спіймані на гарячому свої продукти? Чому це важливо і навіть вельми актуально? Та тому, що йдеться про явище, котре надто зараз поширене, а з іншого боку яке масово не розвінчується, на жаль.

Ось вам «цікавий» факт на цей рахунок. Недавно обласна прокуратура повернула мешканцям колишньої Глеюватської сільської ради Криворізького району ніби 32.8 гектара земель сільськогосподарського призначення. Ні, вона то вернула, але насправді лише площею 19.5 га. Решта 13.3 га – то вигадані, міфічні гектари. Оскільки справа полягала ось в чому: тут КЗ «Криворізький психоневрологічний інтернат» реально мав у своєму користуванні земельну ділянку площею тільки 19.5 гектара, котру, як з'ясували правоохоронці, ще у 2014 році за угодою «спільного» її обробітку передали одному тамтешньому підприємцю. Для вирощування сільськогосподарської продукції з подальшою її реалізацією. Тільки з метою загодя «неминучим» примноженням майбутніх ужинок і «прибутків» хтось з керівників чи рядових працівників інтернату – хто конкретно, наразі ніби досі ще достеменно не встановлено - у договорі за погодженням з компаньйоном-виробником на 13.3 га і збільшив площу. Все одно, що «доточив» її, висмоктавши з пальця. На що, повторюємо, фізична особа-підприємець охоче дав згоду і не заперечував.

І поки прокуратура оцінила в 17 з половиною мільйонів вартість землі, котра ось таким прихованим чином використовувалася протягом цілих 6 років, а Тернівський районний суд міста Кривого Рогу визнав винним Криворізький психоневрологічний інтернат у здійсненні фактично кримінального злочину, Господарський суд Дніпропетровської області припинив провадження по цій справі. У зв'язку з тим, що «під час розгляду позовної заяви фізичною особою-підприємцем розірвано вказаний договір і звільнено та повернуто земельну ділянку». Щук, коротше, кинуто у воду. А в нас тепер виникає гіпотеза-питання: а що коли саме і на психоневрологічно-глеюватських реальних 19.5 та міфічних 13.3 гектарах і вирощувалася сировина, з якої виготовлялися і елітно-імпорتنі продукти харчування у Дніпрі підпільними злодюжками? Це, звичайно, тільки припущення, та хіба може бути виправданням, якщо хоч і за подібною схемою, але в іншому місці вирощувалася? Істина потрібна уже для того, щоб нарешті раз і назавжди зупинити аналогічні злочини! Адже все одно десь же росла і збиралася або й викрадалася всіляка неврахована офіційно пашниця, з якої і продуктували свої вироби винахідливі мастаки.

Тим паче, що стосовно дніпровських «фальсифікаторів» все ж ясно, як на долоні: обшуками у них вилучена комп'ютерна техніка, що використовувалася для друку підробних етикеток заводів-виробників, банківська та бухгалтерська документація на цей рахунок, обладнання і інше устаткування для випуску та пакування продукції, печатки та всілякі документи і інші свідчення «суміжних» підприємств – аж до 25 тонн фальсифікованої продукції загалом на суму понад одного мільйона гривень.

Однак тут виникає ще більш суттєвіше питання: а чи треба з подібних випадків дивуватися? Живемо у такі часи та за таких порядків, що навряд чи випадає сприймати продуктову самодіяльність за надзвичайні події. Адже усі практично сайти в соціальних мережах, котрі спеціалізуються на аналізах переробних галузей, майже в один голос запевняють, що понад 10 відсотків горілки, яка продається у роздрібній торгівлі, це фальсифікат, а навіть більше 40 відсотків вершкового масла насправді нічого спільного з маслом не мають. З цими цифрами погоджуються і численні експерти продовольчих ринків. І що цікаво: багато хто з них стверджує, неначе «саморобну», а точніше підробно-фальшиву продукцію її «виробники» реалізують як правило через дрібні та «периферійні» магазини – скажімо, по селах чи побіля доріг і на їх перехрестях і так далі. А от брендових мереж супермаркетів, тим паче відомих це, мовляв, не стосується. Ці ще дорожать своїми марками і не ризикують користуватися «вигідними» поставками всіляких ділків. Однак уже все частіше й частіше приходиться читати, що й імениті супермаркети торговельних гігантів також не відмовляються від реалізації продукції сумнівного походження. Кому ж тоді вірити, люди добрі?

Микола ЯСЕНЬ.

P.S. А щойно у Павлограді ліквідували знову ж таки підпільний цех, який спеціалізувався на виготовленні фальшивої ніби вишуканої розчинної кави і збував її під найбільш знаними у світі брендами. Організував «виробництво» 33-літній чоловік раніше «без чітко виражених професійних інтересів». Найняв він 10 також досі фактично безробітних молодиків, котрі, тримаючи язика за зубами, цілодобово покійно змішували тільки кольорами подібні до кави і невідомого походження, але дешеві вартістю речовини, фасували їх у популярні серед споживачів емкості та пакували для реалізації. Збут же був налагоджений як у «довірені» мережі магазинів, так і через Інтернетмагазини певного обсягу партіями. Коли ділків спіймали на гарячому, у них виявили 10 тонн «сировини», 50 тисяч пачок готової «продукції», 5 тисяч різних фірм етикеток і понад дві тисячі «фірмових» картонних коробок. Разом з ними, звісна річ, і «технологічне обладнання» та комп'ютери з чорною бухгалтерією.

М. Я.

Дубовиківські депутати знову «віджали» землю у спадкоємців фермерів

Григорій ДАВИЛЕНКО

Давно вже так ведеться, що передача навичок, умінь господарювати на землі - від батька до сина, від діда до онуків - є справою першорядної ваги. Одна з найбільших радощів для батьків, це коли діти їдуть далі їхнього хліборобського стежини. Та за статистикою вислів «буду продовжувати батьківську справу» звучить лише з уст біля 10 % молоді, і тому заслуговує особливої підтримки. Для села і новітнього фермерського руху України цей показник, очевидно, є набагато вищим, що додає оптимізму для збереження в Україні традиційного родинного господарювання на землі-тодівальниці.

Створення СФГ «АЕЛПА»
благословив орденоносець колоспників

Фермерський рід Олександра Валерійовича Сімонова зі степової Васильківки споконвіку хліборобський. Його дід, Олександр Іванович Сімонов, трудову діяльність розпочав молодим трактористом в місцевому колгоспі «Вітчизна» у 1952-му. А вже через сім років став справжнім майстром рілної справи, і його призначили бригадиром тракторної бригади № 3. Відтоді патхиченна зав'язяттям, а згодом і життєйською мудрістю Олександра Івановича бригада була в числі найбільш успішних трудових колективів не лише Васильківщини, а і Дніпропетровщини. А бойовий бригадир тракторної за трудові заслуги отримав чимало місцевих відзнак, і не лише їх. В 1966-му Указом Президії Верховної Ради СРСР за трудові заслуги перед державою і суспільством Олександр Сімонов був нагороджений орденом «Трудового Червоного Прапора», в 1970-му - медаллю «За доблесну працю». І в 1973-му за високі досягнення в галузі сільськогосподарського виробництва він був удостоєний ордена «Знак пошани».

З відродження Незалежності України земельна реформа долинула і на береги Вовчої та Верхньої Терси, які течуть Васильківщині. Чимало колоспників трударів стали задумуватися тоді про майбутню працю на землі - якою вона буде, чи не виявиться оголошене реформування черговим «світлим майбутнім», якого так і не діждалися від радянської влади селяни України? Ось що про історію створення сімейного господарства «АЕЛПА» розповідає його сьогоднішній голова Олександр Валерійович Сімонов:

- На момент розпакування колоспів мій дід Олександр Сімонов вже досяг пенсійного віку, але був ще жвавим і бойовим. Свого часу його представляли і до знання Героя Соціалістичної праці, та за рознарядкою була квота жінки, тож народоду отримала дочка, а його працю вшанували орденом. У 90-х він спілкувався зі своїм сином Валерієм, моїм батьком, про перспективи шойно дозволеної тоді родинної праці. Дід говорив: «Починай хазяйнувати на землі! Але батько певний час тримався своєї праці у Васильківському дорожньому відділі. Потім зважився, подав заяву про виділення землі для створення фермерського господарства.

Заяву розглянули, і розпорядженням голови Васильківської районної державної адміністрації Олександра Ілющенко 4 січня 1997 року Валерію Сімонову була надана у постійне користування для створення СФГ «АЕЛПА» земельна ділянка площею 39 гектарів, розташована на території Шевченківської сільської ради Васильківського району.

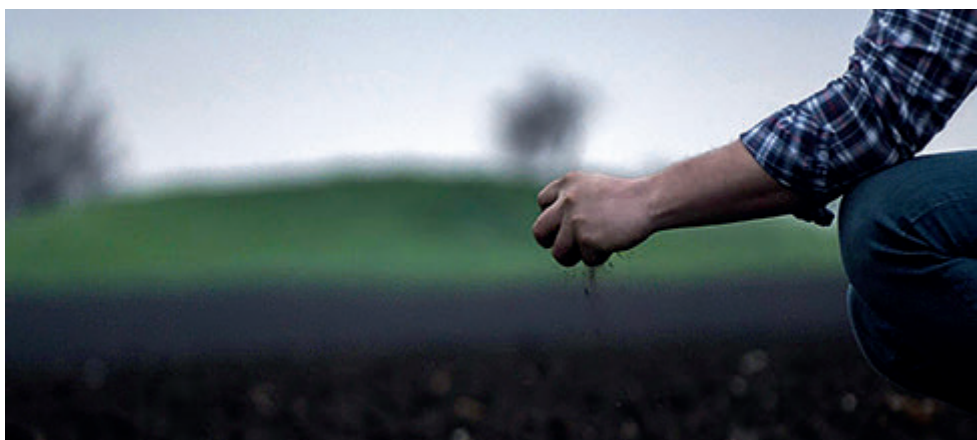
За два місяці на неї був виданий Державний акт на право постійного користування землею, а перегода присвоєний і кадастровий номер. Нова справа в родині Сімонових пішла на лад, вирощували традиційні для зони Степу зернові, бобові та олійні культури. Членами СФГ «АЕЛПА» стали Валерій Сімонов з дружиною Антоніною Миколаївною, син Олександр та племінник Сергій Сімонов. А глава родини Олександр Іванович Сімонов ще встиг на перших порах поділитися із сином Валерієм та всіма членами господарства своїм багатим досвідом роботи на землі. Далі Валерій Олександрович мусив сподіватися на себе і власну родину. Тим паче, що його син Олександр вже закінчив у 2007-му Дніпровський аграрно-економічний університет за спеціальністю «агрономія». Тож молодий спеціаліст допомагав, як міг, словом і ділом батькові, і робота на землі дружньої родини з плином часу ставала більш надійною і прогнозованою.

«Мене навіть не попередили, що землю відібрали»

Та все тече, як кажуть, і змінюється. Торік голові СФГ «АЕЛПА» Валерієві Сімонову виповнилося сімдесят, попірилося здоров'я. На сімейній раді довелося вирішити, що новим головою ФГ буде Олександр Валерійович Сімонов, а до членів господарства ввійдуть його діти Лілія і Руслан Сімонови. Батько встиг внести і відповідні зміни про це до Статуту фермерського господарства. Але сину фермера вже в перший рік керівництва господарством довелося зіткнутися із величезними труднощами, про які він повідомив «Фермеру Придніпров'я»:

- Після відходу батька в засвіти господарство своєю діяльністю продовжило. Виконали підготовчі роботи, посіяли ячмін. Та коли у квітні я поїхав підживити соди, то до підживлення нашого ячменю застав... чужу техніку! Як стало відомо, рішенням сесії Дубовиківської сільської ради (до Дубовиківської ОТГ ввійшла Шевченківська сільська рада - прим. авт.) від 25 лютого 2021 р. «Про припинення права постійного користування земельною ділянкою», площею 39 га, надану Сімонову Валерію для ведення СФГ, припинене. Підставою такої дії визначене свідоцтво про смерть батька! Мене навіть не попередили, що землею відбиратимуть, керівництво сім'яради все зробило тишком-нишком, руками слухняних депутатів. Ог і думаю, не доведи Боже, звичайно, коли б подібне трапилося із батьком когось із тих депутатів, то чи добре б їм велося, коли б і з ними так поступили, як зі мною? Коли після витрат на лікування батька, на посівну мусиш забути про урожай з фермерської ріллі? Про компенсацію за оранку, культивування, сію і насіння ніхто й «але» не мовив.

Не один раз подібна ситуація зі свавільного припинення діяльності фермерського господарства була описана на сторінках «Фермера Придніпров'я». Зокрема у цьому випадку сесія Дубовиківської сільської ради (сільський голова Микола Карнаух) 25 лютого 2021 р. обігрувала «право припинення користування земельною ділянкою 39 га кончиною землекористувача Валерія Сімонова». І посилає при цьому на низку законів, наприклад статтю 19 «Формування майна фермерського господарства» та ст. 23 «Устадкування фермерського господарства» ЗУ «Про фермерське господарство». А ще на статті 1225, 1218 Цивільного кодексу

Україні про устадкування. Проте перелічені статті законів не мають ніякого стосунку до ситуації з СФГ «АЕЛПА»!

Бо вже не один раз встановлено в Україні судом: з моменту державної реєстрації селянського (фермерського) господарства, як юридичної особи, право постійного користування земельною ділянкою, яку отримав саме для ведення такого господарства його засновник, переходить до цього господарства! Якраз рік тому, а саме 23 червня 2020 року, Велика Палата Верховного Суду України за позовом ФГ «СПАС» (голова Ганна Спасенко, с. Чернетчина Магдалинівського району), винесла остаточне рішення, що не підлягає оскарженню (скорочено):

- З моменту створення СФГ «СПАС» відбулася фактична заміна постійного землекористувача, і обов'язки останнього перейшли до селянського (фермерського) господарства з дня його державної реєстрації. Дії органів державної влади та місцевого самоврядування, спрямовані на позбавлення суб'єкта права користування земельною ділянкою поза межами визначених Земельним кодексом підстав, є незаконними.

«Звертаюся до Бенедиктової, Авакова, ОП - захистіть людей!»

Вочевидь, цей визначальний для фермерського руху вердикт, котрого від імені «СПАСУ» домісся у Верховному Суді його представник, адвокат Асоціації фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області Євгеній Падашуля, мусить бути відомий і у Васильківському краї. Проте подібне порушення законодавства відбувається тут постійно.

- Утворена в процесі децентралізації в 2017 р. Дубовиківська ОТГ постійно «віджимає» у фермерських господарств, засновники яких померли, землі постійного користування, - заявив на зустрічі з парламентарями в Дніпрі 10 червня голова ФГ «Бериня» Сергій Фалько, - і вони опиняються у визначених руках. - Ми з головою ФГ «Свігязь» Антоніною Ілющенко вже тривалий час боремося із протизаконними рішеннями Дубовиківської ОТГ, а скільки людей припинили боротьбу! Та прокуратура Синецьківського району не захищає нас, як товаровиробників і платників податків, а діє проти нас! Прокуратура і поліція і комбани у нас арештувала, і незаконно косили урожай. Що наведе лад, що контролює громади, в яких твориться отаке свавілля?

Кажуть, корупція не причина подібних антизаконних дій, а наслідок слабкості державних інститутів. Саме вони дозволяють постійно повторюватися одному й тому ж злочину, як це відбувається в Дубовиківській ОТГ.

- Ситуація з СФГ «АЕЛПА» така ж, як і в СФГ «Алтей» та в кількох інших у Васильків-

ському районі, - коментує адвокат Євгеній Падашуля. - Фермерську землю постійного користування перевели в землі запасу, побили на ділянки по 2 гектари будцімо для ведення ОСГ, на підставних людей. Дехто з них навіть не знав, що на їхнє ім'я оформлена земля! Це додаткова підстава для скасування оборулки судом. Далі від імені «власників» землі хутко передали тому самому замовнику. Це прецедент для правової держави - є рішення Великої Палати Верховного Суду, що всякі дії з «віджиму» у спадкоємців землі фермерських господарств є незаконними, а у Васильківці про них і гадки не мають. Це кричущий прецедент!

Представник СФГ «АЕЛПА» Є. Падашуля вже подав судовий позов до Дубовиківської сільської ради та 20 нових «власників» 39 гектарів ріллі ФГ з вимогою визнати протиправним та скасувати рішення сесії Дубовиківської сільської ради Васильківського району Дніпропетровської області від 25. 02. 2021 р. «Про припинення права постійного користування земельною ділянкою», площею 39 га, та рішення сесії Дубовиківської сільської ради Васильківського району Дніпропетровської області від 28. 04. 2021 року «Про затвердження документації із землеустрою та передачу земельних ділянок у приватну власність». Є і вимога витребувати у відповідачів на користь позивача земельну ділянку площею 39 га, шляхом скасування державної реєстрації та відповідних записів, за новоутвореними земельними ділянками з кадастровими номерами. І стягнути за рахунок бюджетних асигнувань з Дубовиківської сільської ради на користь СФГ «АЕЛПА» суму сплаченого судового збору у розмірі 6 810 гривень. Підготовче засідання Господарського суду Дніпропетровської області за позовом СФГ «АЕЛПА» призначене на 20 липня.

Насамкінець варто навести допис із соцмереж народного депутата Дениса Маслова, опублікований ним після зустрічі із членами АФПЗ Дніпропетровщини 10 червня, які постраждали від рейдерства:

- Мене дуже турбують виклики, з якими зіптовнулись жителі моєї рідної Дніпропетровщини. Минулого тижня мав зустрічі з сільськими громадами, фермерами, представниками ОПГ. Люди розповіли про реальне свавілля, яке відбувається на місцях: їм потрохують, палять їхню техніку, силою відбирають врожай. Я звертаюся до Ірини Бенедиктової, Арсена Авакова, до офісу Президента України - захистіть людей! Це питання національної безпеки. Покидьки, які забирають у людей їхню землю та їхній хліб, мають бути суворо покарані! Ми повинні повернути справедливості! Люди, які працюють і живуть на землі, мають бути захищені

Микола НЕЧИПОРЕНКО

Сім років тому, у липні 2014-го, відбулася безпрецедентна подія: відразу двісті альпіністів з усіх областей України під керівництвом майстра спорту з Дніпра Валерія Ломиги здійснили сходження ніким не пройденим на той час маршрутом на одну з вершин Центрального Кавказу, котра сягнула у височінь 4 тисячі 200 метрів. Підготовка настільки масштабної експедиції скелелазів тривала кілька місяців. Двісті українських спортсменів вирішили піднятися під хмари тому, що свою нечувану в історії альпінізму акцію присвятили 200-річчю від дня народження велета і генія українського народу Тараса Шевченка, яке ми всі його нащадки вшановували того року. А вершина, на яку зійшли наші підкорювачі найвищих гір, якраз і зветься піком Шевченка.

Ця ІСТОРІЯ почалася в далекому 1939 році. Тоді в ще не досліджений район Суганського хребта Великого Кавказу та його відрогів і ущелин саме з Дніпропетровська вирушила науково-геодезична розвідувальна експедиція. Мета - якомога точніше нанести на карти ті кавказькі гори та схили, які в межах Кабардино-Балкарії. Бо там на той час ще жодна людська нога не ступала.

На кінець літа 1939-го експедиція, яку очолював відомий науковець-геодезист Олександр Зюзін, успішно впоралася зі своїм завданням. Більше того, відкрила дивної краси виплекану неповторною природою гірську «п'ятірню» -- високогірний масив, який мов п'яття пальцями величезної руки розбігався в усіхчх над глибоко падаючими униз проваллями. Над усіма ними гордо й височіла вкрита кригою та снігом вершина, про існування якої світ до пуття ще не знав. Дніпропетровці першими визначили, що здійснювалася вона над рівнем моря на 4 тисячі 200

метрів, а відносно контуру ізолінії і на 4 тисячі 900-т. Відтак належала до числа найвищих на планеті. А справа у тім, що геодезист Олександр Зюзін був не тільки доцентом тодішнього у Дніпропетровську інституту інженерів залізничного транспорту, а й майстром спорту, членом тутешнього об'єднання альпіністів. З цієї причини у першу чергу йому і доручили очолити експедицію, до якої він залучив кільканадцять своїх друзів-скелелазів. Тобто крім наукової складової експедиції, спортивна також передбачалася. Але лиш у випадку сприятливої можливості і на розсуд та відповідальність самого Зюзіна. І хоч кінчалось літо і на кавказькій вершотурі задули холодні вітри, чи міг зупинитися Олександр Семенович, збавнувши, що на відкриті його командою вершину ще ніхто ніколи не піднімався? Ясно, що зупинити дніпропетровських спортсменів уже ніщо не могло. Виділивши на тренування лише три дні, намагалися здійснити сходження найкоротшим шляхом -- «жолобами», повними снігу. Але це виявилось небезпечно -- раз, потім і вдруге альпіністи дивом уникнули снігових обвалів-лавін. Іншого не лишалось, як підніматися гребніями гори -- хай і довше, зате надійніше. Табір, з якого і здійснили остаточний «стрибок», обладнали на плоскому верхів'ї борту однієї з ущелин на висоті майже два з половиною кілометри. І настав жадалий день, коли разом з Зюзіним шестеро дніпропетровських альпіністів зійшли на пік надзвичайно блосніжної і сплинучої і піднебесі краси. Ось імена інших перших підкорювачів -- Людмила Ходина, Микола Кондратов, Сергій Тюленєв, Юрій Уманський і Семен Кац.

А того року не тільки в Україні і тодішньому Радянському Союзі, а у всьому світі відмічали 125-річний ювілей від дня народження Великого українського Кобзаря -- Тараса Григоровича Шевченка. Опинившись на вершині Кавказьких гір, Олександр Зюзін раптом почав голосно у простір декламувати поему Кобзаря «Кавказ»:

**За горами гори, хмарою повиті,
Засіяні горем, кровію политі.
Споконвіку Прометей
Там орел карасе,
Що день божий добрі ребра
Й серце розбиває...**

І так далі: «Воно знову оживає І сміється знову, Не вмирає душа наша, Не вмирає воля». Аж до слів: **Лягло коством Людєй муштрованих чимало.** А сльоз, а крові? Напоїть Всіх імператорів би стало З дїтьми і внуками, втопить В сльозах удов їх. А дівочих, Пролитих тайно серед ночі!

А матерніх гарячих сльоз!

А батькових, старих, кровавих,

Не ріки -- море розлилось,

Огненне море!

Тут же дніпропетровські альпіністи на правах першопідкорювачів гори ухвалили рішення на честь Тараса Григоровича назвати її піком Шевченка. Не сходячи, як то кажуть, з вершини, вимостили з каміння піраміду та заклали у неї капсулу. З повідомленням, хто тут першим побував, а також що відісни і назавжди піку присвоєно ім'я Великого українського поета, духовного батька і великого українського народу Тараса Шевченка. Коли експедиція вернулася додому, у Дніпропетровську не лише схвалили ініціативу відважних вчених та спортсменів -- облвикомом негайно у відповідні органи подав клопотання узаконити за відкритим і вперше подоланим піком кавказьких гір ім'я Тараса Григоровича. Що й було зроблено: вже у наступному 1940 р. вийшов друком науковий звіт дніпропетровських вчених-геодезистів, а також уточнена ними топографічна карта Центрального -- Великого, як його називають -- Кавказу, де вперше й було помічено пік Шевченка. З тих пір назва вершини не зникає з географічних мап кавказького регіону. Вершина увійшла до числа тих, які альпіністам, котрі піднімаються на неї, зараховують в актив на здобуття найпочеснішого серед них звання «снігових барсів».

АЛЕ Й ЦЕ ще не все. Об'єднання альпіністів області далі викликалося й зне-сти на вершину погруддя Великого Кобзаря, аби пам'ятником поставити його там -- найвищим поміж усіх, які будь-кому тільки існують на білому світі. Виконком обласної ради, уявіть собі, підтримав і цю ідею. Архіви свідчать, що навіть встигли оголосити конкурс на створення бюста. До конкретної роботи, на жаль, діло не дійшло -- почалася і завадила Вітчизняна війна. Та й після неї, заїнявшись відбудовою області, не відразу згадали про довоєний задум піднебесним пам'ятником вшанувати генія свого народу. Однак чим ближче до 1964 року, коли весь український люд мав відмічати уже 150-ті роковини від дня народження Тараса Григоровича, Федерація альпінізму області знову повила мову про експедицію на вершину Кобзаря. На цей час тут піросло і дістало гарт численними походами в гори нове покоління скелелазів -- Віктор Шабохін, Валерій Ломига, Віктор Сулов, Віталій Щещенко, Олег Кошовий... От вони і викликалися ще раз скорити відкритий попередниками пік Шевченка, щоб здійснити давно плановане -- поставити на ньому і пам'ятник поету.

На цей раз молодих спортсменів-патріотів у Дніпропетровську перш за все підтримала дирекція тоді ще дуже засекреченого, але однак уже знаменитого й відомого на весь світ Південного машинобудівного заводу. У цеху, де формувалися й відливалися корпуси грізних міжконтинентальних ракет, з унікального надмічного, зате легкого вагою сплаву й було створено бюст Тараса Шевченка. Аж погруддя здійметься аж туди, де грози, громи, блискавки і штормові вітри, та його ще треба знести в рюкзаці за плечима. З урахуванням усіх цих особливостей і зліпив оригінальний скульптурний бюст скульптор-аматор Владислав Хромов, а двадцяти кілограмовим відлив на Південмаші інженер Ігор Іванченко. Справа у тім, що обидва вони були й спортсменами-альпіністами, отож достеменно уявляли, з якими вимогами необхідно впоратися, щоб найвищий пам'ят-

ник поету надійно закріпити на захмарній вершині.

Так 53 роки тому і з'явився на карті кавказьких гір наскільки високий постамент з погруддям Тараса Григоровича -- вищого дійсно навряд ще кому поставили вдячні нащадки. Правда, у дніпропетровців були побоювання, чи витримає змурований ними з гірських каменів постамент сильні зливи, а то й урагани, які в піднебесних висотах не рідкісні? То у 1989 році, оголошеному ЮНЕСКО роком Тараса Шевченка, на честь уже 175-ліття від дня народження Кобзаря вони і втретє піднімалися на його вершину. Причому, проклавши з ущелини Хизні абсолютно новий підхід до підніжжя, а потім і зовсім новий маршрут на верхівку піку. Третє сходження дніпропетровців було першим зимовим, коли високо в горах морози сягали тридцяти градусів мінус. А на цей раз відважні підкорювачі гір зійшли й з невеликим, одначе надмічним постаментом теж зі спеціального сплаву та пам'ятною -- відлитою з бронзи -- меморіальною Дошкою. Вона від тих пір навично і викарбувала ім'я Тараса Григоровича на відмітці 4 тисячі 200 метрів уверх.

Цікаво, що у роки уже української незалежності двічі -- у 2004-му та 2011-му -- сходили на пік Шевченка альпіністи Дніпропетровська. З ініціативи тепер молодого, по суті, третього покоління тутешніх спортсменів, для яких кращими від гір можуть бути тільки інші гори, на яких вони ще не бували. Це точніше -- ініціативи Анатолія Бринзи, Миколи Місори, Микити Валярєнка та Леоніда Артюшенка. Дізнавшись, що пік Шевченка на географічних картах з'явився дякуючи їхнім землякам-першопрохідцям, вони й обрали територію для своїх перших випробувальних походів у гори та на їх стрімкі і ніби недослажні вершини. До імені і творчості Тараса Григоровича кожному з нас, говорять хлопці, звертатися, припадати і горнутися на роду написано, а тому підніматися туди, де гірська вершина немов винесла і поетичний дар та геній духовного наставника української нації на космічну висоту -- це висока честь і наш обов'язок гідних правнуків Великого Кобзаря.

То ще у 2011 році, коли Бринза, Артющенко, Валярєнко та інші під орудою інструктора Валерія Ломиги сходили на пік Шевченка і здала, що за сотні метрів від мети, угледіли сяючим у промінні сплинутого сонця погруддя Тараса Шевченка, обличчям звернене у бік любові йому України, у них уже тоді, стверджують, часто забилося серце та перехопило подих. І виникла ідея нечуваного масового сходження суди українських альпіністів в двосотлітній ювілей національного велета. Такого, повірте, в історії альпінізму справді ще не було ні до того, ні після того, щоб одразу дві сотні спортсменів почергово з різних базових таборів за різними маршрутами одні за одними піднімалися на вершоту легендарної гори. Українські спортсмени здійснили саме таке дійство. Начальником експедиції знову був все той же Заслужений майстер спорту Валерій Ломига. Котрий чотири роки тому продекламував землякам з піднебесся невимруцї Кобзареві рядки:

**І вам слава, сині гори,
Кригою окуті.
І вам, лицарі великі,
Богом не забуті.
Борітеся -- поборе́те,
Вам бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая!**

Продовжуємо ставати все більш обізнаними у питанні прийняття спадщини, оформленні спадкових прав. Спадкування в Україні здійснюється за заповітом або за законом. Нормами Цивільного кодексу України гарантується право кожного на власний розсуд розпорядитися своїм майном на випадок своєї смерті. Воля спадкодавця (власника майна) закріплюється в документі, який має назву «ЗАПОВІТ». Отже, пріоритетне право на спадкування мають особи, визначені в заповіті, тобто особи, що призначені спадкоємцями відповідно до волі заповідача.

ЩО Ж ТАКЕ ЗАПОВІТ?

Заповіт - це особисте розпорядження фізичної особи на випадок своєї смерті (ст. 1233 ЦК України).

ХТО МАЄ ПРАВО СКЛАСТИ ЗАПОВІТ?

Право на заповіт має фізична особа з повною цивільною дієздатністю.

Повну цивільну дієздатність має фізична особа, яка досягла 18 років та здатна своїми діями набувати для себе цивільних прав і самостійно їх здійснювати та нести відповідальність у разі їх невиконання. Повну цивільну дієздатність набуває: особа в разі реєстрації шлюбу до досягнення повноліття; особа, яка досягла 16 років і працює за трудовим договором; неповнолітня особа, яка записана батьком або матір'ю дитини; особа, яка досягла 16 років і отримала свідоцтво про право на заняття підприємницькою діяльністю.

Право на заповіт здійснюється ОСОБИСТО.

Вчинення заповіту через представника не допускається.

ХТО МОЖЕ БУТИ СПАДКОЄМЦЕМ ЗА ЗАПОВІТОМ?

Заповідач може призначити своїми спадкоємцями одну або кілька осіб, незалежно від наявності у нього з цими особами сімейних, родинних відносин, а також інших учасників цивільних відносин. ТОБТО, спадкоємцем може бути як родич власника майна, так і особа, яка взагалі не має кровного споріднення зі спадкодавцем (сусід, друг дитинства, співмешканка т.п.).

Заповідач може без зазначення причин позбавити права на спадкування будь-яку особу з числа спадкоємців за законом. У цьому разі ця особа не може одержати право на спадкування.

Проте, чинне законодавство вводить і одне виключення, спрямоване на обмеження свободи виявлення волі спадкодавця. Йдеться про залучення спадкоємців, яким гарантована обов'язкова частка у спадщині.

Заповідач НЕ може позбавити права на спадкування осіб, які мають право на обов'язкову частку у спадщині. Чинність заповіту щодо осіб, які мають право на обов'язкову частку у спадщині, встановлюється на час відкриття спадщини. Під спадкуванням обов'язкової частки мається на увазі особливий порядок спадкування, який не залежить від волі спадкодавця, викладеної в заповіті. ХТО МАЄ ПРАВО НА ОБОВ'ЯЗКОВУ ЧАСТКУ У СПАДЩИНІ?

Стаття 1241 Цивільного кодексу України передбачає вичерпний перелік таких осіб: малолітні діти спадкодавця (до 14 років); неповнолітні діти спадкодавця (з 14 до 18 років); повнолітні непрацездатні діти спадкодавця (інваліди I, II чи III групи або досягли пенсійного віку); непрацездатна вдова (вдівець); непрацездатні батьки.

ЩО МОЖЕ БУТИ ПЕРЕДАНО У СПАДОК ЗА ЗАПОВІТОМ?

Заповідач має право охопити заповітом права та обов'язки, які йому належать на момент складення заповіту, а також ті права та обов'язки, які можуть йому належати у МАЙБУТНЬОМУ.

Заповідач має право скласти заповіт щодо усієї спадщини або її частини.

Наприклад: заповідач може вказати у заповіті лише частину свого майна та заповісти певній особі (особам) саму квартиру, будинок чи автомобіль т.п.;

заповідач на випадок смерті може зробити розпорядження за змістом якого заповісти ВСЕ належне йому майно, з чого б воно не складалось, та де б воно не знаходилось і взагалі, все те, на що він матиме право за законом і що буде належати йому на момент смерті.

У другому варіанті охоплюється ВСЕ майно, яке належатиме особі на день її смерті. Якщо заповідач розподілив між спадкоємцями у заповіті лише свої права, до спадкоємців, яких він призначив, переходить та частина його обов'язків, що є пропорційною до одержаних ними прав. ЯК СПАДКУЄТЬСЯ МАЙНО, ЯКЕ НЕ ОХОПЛЕНО ЗАПОВІТОМ?

Частина спадщини, що не охоплена заповітом, спадкується спадкоємцями за ЗАКОНОМ на загальних підставах.

До числа цих спадкоємців входять також спадкоємці за законом, яким інша частина спадщини була передана за заповітом. Заповідач може зобов'язати спадкоємця до вчинення певних дій немайнового

ПРО СПАДЩИНУ

характеру, зокрема щодо розпорядження особистими паперами, визначення місця і форми здійснення ритуалу поховання. є зобов'язати спадкоємця до вчинення певних дій, спрямованих на досягнення суспільно корисної мети. Заповідач має право призначити іншого спадкоємця на випадок, якщо спадкоємець, зазначений у заповіті, помре до відкриття спадщини, не прийме її або відмовиться від її прийняття чи буде усунений від права на спадкування, а також у разі відсутності умов, визначених у заповіті з умовою.

ЩО ТАКЕ ЗАПОВІТ З УМОВОЮ?

Заповідач може обумовити виникнення права на спадкування у особи, яка призначена у заповіті, наявністю певної умови, як пов'язаної, так і не пов'язаної з її поведінкою (наявність інших спадкоємців, проживання у певному місці, народження дитини, здобуття освіти тощо).

Умова, визначена у заповіті, має існувати на час відкриття спадщини. Умова, визначена у заповіті, є нікчемною, якщо вона суперечить закону або моральним засадам суспільства.

Особа, призначена у заповіті, не має права вимагати визнання умови недійсною на тій підставі, що вона не знала про неї, або якщо настання умови від неї не залежало. ЩО ТАКЕ ЗАПОВІТ ПОДРУЖЖЯ?

Подружжя має право скласти спільний заповіт щодо майна, яке належить йому на праві спільної сумісної власності.

У разі складення спільного заповіту частка у праві спільної сумісної власності після смерті одного з подружжя переходить до другого з подружжя, який його пережив. У разі смерті останнього право на спадкування мають особи, визначені подружжям у заповіті.

За життя дружини та чоловіка кожен з них має право відмовитися від спільного заповіту. Така відмова підлягає нотаріальному посвідченню.

У разі смерті одного з подружжя нотаріус накладає заборону відчуження майна, зазначеного у заповіті подружжя. ЩО ТАКЕ СЕКРЕТНИЙ ЗАПОВІТ?

Секретним є заповіт, який посвідчується нотаріусом без ознайомлення з його змістом.

Особа, яка склала секретний заповіт, подає його в заклезеному конверті нотаріусові. На конверті має бути підпис заповідача.

Нотаріус ставить на конверті свій посвідчувальний напис, скріплює печаткою і в присутності заповідача поміщає його в інший конверт та опечатує.

ЯКИМ ВИМОГАМ ЗА ФОРМОЮ МАЄ ВІДПОВІДАТИ ЗАПОВІТ?

Заповіт складається у письмовій формі, із зазначенням місця та часу його складення.

Заповіт має бути особисто підписаний заповідачем.

Якщо особа не може особисто підписати заповіт, він підписується відповідно до ч. 4 ст. 207 ЦК України.

Якщо фізична особа у зв'язку з хворобою або фізичною вадою не може підписатися власноручно, за її дорученням текст правочину у її присутності підписує інша особа.

Підпис іншої особи на тексті правочину, що посвідчується нотаріально, засвідчується нотаріусом або посадовою особою, яка має право на вчинення такої нотаріальної дії, із зазначенням причин, з яких текст правочину не може бути підписаний особою, яка його вчиняє.

Фізична особа, на користь якої заповідається майно, не вправі підписувати заповіт за заповідача.

Якщо заповідач неписьменний або сліпий, нотаріус прочитає йому текст заповіту, про що на заповіті робиться відповідна відмітка. Якщо сліпий громадянин письменний, він сам підписує заповіт. Якщо заповідач через фізичні вади не може сам прочитати заповіт, посвідчення заповіту має відбуватися при свідках.

Заповідач повинен бути дієздатним на момент укладання заповіту.

Зміст заповіту не повинен суперечити закону.

Зміст заповіту повинен відображати дійсну волю заповідача.

Заповіт має бути посвідчений приватним

або державним нотаріусом, що є необхідною умовою його дійсності, або іншими посадовими, службовими особами, визначеними у ст.ст. 1251-1252 ЦК України. Нотаріус посвідчує заповіт, який написаний заповідачем власноручно або за допомогою загальноприйнятих технічних засобів. Нотаріус може на прохання особи записати заповіт з її слів власноручно або за допомогою загальноприйнятих технічних засобів. У цьому разі заповіт має бути вголос прочитаний заповідачем і підписаний ним.

Заповіти підлягають державній реєстрації у Спадковому реєстрі.

ХТО МАЄ ПРАВО ПОСВІДЧУВАТИ ЗАПОВІТ? Приватні та державні нотаріуси.

Уповноважені на це посадові особи органу місцевого самоврядування - якщо у населеному пункті немає нотаріуса, заповіт, крім секретного. Нотаріальні дії вчиняють посадові особи, на яких за рішенням відповідного органу місцевого самоврядування покладено вчинення цих дій (секретарі сільських рад).

Командири (начальники) військових частин, з'єднань, установ, військово-навчальних закладів - заповіти військовослужбовців, а в пунктах дислокації військових частин, з'єднань, установ, військово-навчальних закладів, де немає нотаріуса чи посадової особи органу місцевого самоврядування, що вчиняють нотаріальні дії, - заповіти працівників, членів їх сімей і членів сімей військовослужбовців.

Головні лікарі, їх заступники з медичної частини або чергові лікарі лікарень, госпіталів, інших стаціонарних закладів охорони здоров'я, начальники госпіталів - заповіти осіб, що перебувають на лікуванні в таких закладах.

Директори або головні лікарі будинків для осіб похилого віку та інвалідів - заповіти осіб, що проживають у таких будинках.

Начальники установ виконання покарань та слідчих ізоляторів - заповіти осіб, що тримаються в таких установах; Капітани морських або річкових суден, що плавають під прапором України, - заповіти осіб, що перебувають під час плавання на таких суднах.

Начальники пошукових або інших експедицій - заповіти осіб, що перебувають у таких експедиціях. ЩОДО МОЖЛИВОСТІ ВИЗНАННЯ ЗАПОВІТУ НЕДІЙСНИМ

Досить складними для судів і в аспекті визначення предмета доказування, і в площині правильного застосування норм матеріального права є спори про визнання заповіту недійсним. Недійсні заповіти поділяються на два види:

НІКЧЕМНІ - для встановлення нікчемності заповіту не має необхідності звертатися до суду, оскільки обов'язок щодо перевірки нікчемності заповіту покладено на нотаріуса.

ОСПОРЮВАНІ - їх недійсність встановлюється в судовому порядку.

Згідно з частиною першою статті 1257 ЦК України нікчемним є заповіт, складений особою, яка не мала права на це майно, а також заповіт, складений з порушенням вимог щодо його форми та посвідчення (статті 1247, 1248 ЦК України).

До нікчемних заповітів відносяться: заповіти, складені фізичною особою, яка не має повної цивільної дієздатності, вчинені через представника; посвідчені уповноваженою особою, але з порушенням вимог, встановлених законом; посвідчені не уповноваженою на це особою; секретні заповіти, посвідчені нотаріусом з порушенням вимог, встановлених законом (стаття 1249 ЦК України); посвідчені за відсутності свідків у випадках, коли їх присутність є обов'язковою (стаття 1253 ЦК України); заповіт, який відчужувач склав щодо майна, вказаного у спадковому договорі (стаття 1307 ЦК України).

За позовом заінтересованої особи суд може визнати заповіт недійсним, якщо буде встановлено, що волевиявлення заповідача не було вільним і не відповідало

Варто знати

його волі (ч. 2 ст. 1257 ЦК України), тобто якщо суд прийде до переконання, що документ складено людиною, не здатною усвідомлювати значення своїх дій або керувати ними або заповідач перебував під чийось тиском, впливом обману, погрози насильства, тоді цей заповіт буде визнано недійсним.

Підставами визнання недійсним заповіту є:

- складання заповіту особою, яка не мала на це права, тобто недієздатною особою;
- складання заповіту з порушенням вимог щодо його оформлення та посвідчення;
- при складанні заповіту волевиявлення заповідача не було вільним і не відповідало його волі (подроблено підпис заповідача).

У зв'язку з цим, звертаю увагу, що є хибною думка щодо наявності підстав для визнання заповіту недійсним, якщо спадкодавець хворів на захворювання, що не було пов'язано з його психічними розладами, здатністю усвідомлювати значення своїх дій. Приміром, перебування особи після інсульту в паралізованому стані нижніх кінцівок, не означає, що покійний 100% не міг усвідомлювати того, що він робить, складаючи заповіт на випадок своєї смерті. Крім того, помилковими є аргументації й щодо врахування стану здоров'я заповідача вже після посвідчення заповіту. Дієздатність особи, її вільне волевиявлення досліджується судом САМЕ НА ДАТУ ПОСВІДЧЕННЯ ЗАПОВІТУ.

Даний спір у судовій практиці є досить складним у доведенні, так як до уваги за основу береться саме МЕДИЧНА ДОКУМЕНТАЦІЯ покійного, за результатами якої признається посмертна судово-психіатрична експертиза, яку признає суд за клопотанням однієї із сторін - учасників процесу. В окремих випадках судом також признається почеркознавча експертиза (п. 16 ППВСУ від 06.11.2009 № 9).

Тож перед зверненням до суду щодо визнання заповіту недійсним слід добре зважити наявність доказів, які б підтверджували наявність підстав для визнання його недійсним, а не лише припущення.

У разі недійсності заповіту спадкоємець, який за цим заповітом був позбавлений права на спадкування, одержує право на спадкування за законом на загальних підставах.

ЧИ МОЖЕ ЗАПОВІДАЧ СКАСУВАТИ АБО ЗМІНИТИ ЗАПОВІТ?

Заповідач має право у будь-який час скасувати заповіт.

Заповідач має право у будь-який час скласти новий заповіт. Заповіт, який було складено пізніше, скасовує попередній заповіт повністю або у тій частині, в якій він йому суперечить.

Кожний новий заповіт скасовує попередній і не відновлює заповіту, який заповідач склав перед ним.

Заповідач має право у будь-який час внести до заповіту зміни.

Скасування заповіту, внесення до нього змін провадяться заповідачем особисто. Скасування заповіту, внесення до нього змін підлягають державній реєстрації у Спадковому реєстрі.

ЧИ ВСТАНОВЛЕНІ СТРОКИ ДЛЯ ПРИЙНЯТТЯ СПАДЩИНИ СПАДКОЄМЦЯМ ЗА ЗАПОВІТОМ?

Відповідно до ст. 1270 ЦК України для прийняття спадщини встановлюється строк у ШІСТЬ МІСЯЦІВ, який починається з часу відкриття спадщини.

Отже, якщо вам відомо про наявність заповіту на ваше ім'я, то до нотаріальної контори із заявою про прийняття спадщини потрібно звертатися протягом шести місяців від дня смерті такої особи!!!

На жаль, досить поширеною є практика, коли спадкоємці, в силу своєї юридичної необізнаності, ПОМИЛКОВО вважають, що із заявою про прийняття спадщини потрібно звертатися вже після спливу шести місяців від дня смерті спадкодавця.

Відповідно до ч. 3 ст. 1268 ЦК України передбачено, що спадкоємець, який постійно проживав разом із спадкодавцем на час відкриття спадщини (тобто на день його смерті), він вважається таким, що прийняв спадщину, якщо протягом шестимісячного строку, він не заявив про відмову від неї.

Отже, якщо ви були зареєстровані зі спадкодавцем (померлим) на день його смерті за однією адресою і не звернулися до нотаріальної контори протягом шести місяців після смерті такої особи, то ви будете вважатися таким спадкоємцем, що прийняв спадщину та не пропустили строк для її прийняття. Якщо мало місце спільне проживання, але без реєстрації за однією адресою, то в судовому порядку можна встановити факт спільного проживання із спадкодавцем на день смерті без реєстрації, і тоді ви також будете вважатися такою особою (спадкоємцем), що не пропустив строк для її прийняття.

Юлія КУЛИК, юрист.

Шановні читачі! Редакція не нагає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

Що висадити і посіяти влітку – яким рослинам ще не пізно

У вас порожні грядки? Не турбуйтеся, є маса культур, які можна сіяти і висаджувати навіть в липні... тоді без врожаю точно не залишимося.

Що висадити та посіяти влітку – яким рослинам ще не пізно. У вас порожні грядки? Не турбуйтеся, є маса культур, які можна сіяти і висаджувати навіть в липні... тоді без врожаю точно не залишимося.

Картопля

Картоплю можна садити хоч до самого серпня. Ранні сорти дозрівають через 45-55 днів, середньостиглі – через 60-80 днів. Тож садити можна – до морозів урожай отримаємо. Інша справа, що в нас її намагаються садити якомога раніше, щоб повніше використовувати зимові запаси вологи і весняні дощі. Або в другій половині літа – щоб формування бульб випало на прохолодний вересень.

Морква

Морквина? Не біда... треба купити насіння від трьох різних виробників, щоб біда не повторилася, і посіяти на грядку як зазвичай. Просто поливати доведеться через день. Річ у тім, що весняна морква йде на пучкову продукцію для

літнього споживання. А посіяна влітку годиться і для зимового зберігання – такий урожай відмінно лежить до весни.

Буряк

Йому достатньо пари місяців, щоб віддячити урожаєм. Звичайно, коренеплоди будуть не такими великими, зате більш солодкими, ніж від весняного посіву. Посіяні влітку коренеплоди можна спокійно зберігати всю зиму.

Бобові

Горох, боби, квасоля... Зазвичай вони дозрівають вже через 60 днів. Тож до заморозків встигнуть віддати урожай. Інша справа, що горох літню спеку переносить не дуже добре. Тому його сіють навесні і восени, коли прохолодніше і дощі перепадають. Квасоля більш теплолюбна і посухостійка і літні посіви у неї проходять більш успішно.

Капуста

А ось капусту пізніх сортів висаджують саме в червні. Так, жаркувато, але посіви можна прикрити затінюючою сіткою 40-50%. Цвітна капуста боїться спеки і літо може просидіти порожньою, а у вересні закладе головку. А ось

Пекінська капуста влітку викидає квітконоси. Тому сіяти її можна тільки навесні і восени.

Кабачки, гарбузи і патисони

Ось ці культури спокійно ростуть при червневих посівах. Треба тільки поливати їх грядки, щоб сходи не загинули. Ще один хороший пасажир для червневих посівів – огірок. Якщо сіяти його щомісяця, то будемо завжди з огірками, навіть коли ранні посіви вже загинуть від хвороб. Треба лише не забувати обприскувати рослини фунгіцидами, поки вони ще не плодоносять.

Зелень

Гріх не посіяти зелені культури. Їх можна сіяти кожні два тижні. Віддати урожай вони встигнуть в будь-якому випадку. Проблема лише в тому, щоб отримати сходи. Тут треба і притримати, і поливати частіше.

Як допомогти кущам томатів пережити літню спеку

Як часто поливати помідори в спеку. Як допомогти кущам томатів пережити виснажливу літню спеку в теплиці і відкритому ґрунті. Як часто поливати помідори в спеку. Помідори – південні рослини, тому в тепле літо вони відчувають себе цілком впевнено, швидко розвиваються і добре плодоносять. Але затижна виснажлива спека навіть їм дається непросто. При належному поливі томати, перці і баклажани здатні витримати будь-яку спеку. Коли стовпчик термометра в тіні піднімається вище позначки в 35 градусів вдень, а вночі температура не опускається нижче +19 С, як в пустельному Єгипті в жовтні, помідори сповільнюються в розвитку, прагнучи розумно витрачати цілущу вологу.

Замість одного разу на день в жарку погоду поливайте томати двічі, вранці і ввечері, але менш рясно. Намагайтеся, щоб підсумкова денна витрата води залишалася приблизно на колишньому рівні або стала лише трохи вище. Перезволоження в спеку при поганому провітрюванні може привести до різкого поширення грибкових захворювань на ослаблених від теплового стресу рослинах. Вас не повинно хвилювати незначне в'янення листя в середині дня. Це захисний механізм, покликаний зменшити загальну площу випаровування. Зазвичай, до вечора листочки надолужують згяєне і приходять в норму. Зовсім інша справа, якщо на дачі ви з'являєтеся наїздами. Після відсутності протягом декількох днів поливати помідори потрібно в будь-який час, хоч в середині дня на сонці, не чекаючи вечірньої прохолоди. Полив в цьому випадку повинен бути виконаний суто під коріння.

Як ще допомогти помідорам в спеку Крім поливу охолодити помідори допоможе штучна тінь. У пікові години денної спеки на заздалегідь зафіксовані опори накидайте наявну під рукою тканину. Ближче до вечора спорудження розбирайте. Не забувайте про мульчування прикореневої зони. Мульча допоможе довше зберегти необхідну рослинам вологу в навколишньому ґрунті і перешкодить утворенню твердих поверхневих кірок,

що утрудняють вільне дихання біля коріння. В умовах теплиці особливу увагу приділіть питанню вентиляції. Кватирки і двері в спеку мають бути максимально відкриті. На додаток до цього зрізайте нижні листя у кущів, а також те, що створює надмірне загушення. У спекотну погоду не перестарайтеся з підгодівлею. Беріть приклад з себе: в духоті і спеці їсти зовсім не хочеться, особливо важку їжу (хвіба що, морозиво), а ось пити – навпаки. Неодноразово зустрічали думку, що при температурах вище +40 С пилок томатів стає стерильним. Не впевнені, що це дійсно так, але додаткове ручне запилення в ранкові години помідорним кущам точно не завадить. Злегка потрясіть кушчики, щоб пилок зміг потрапити з маточок на тичинки. Також можна використовувати спеціальні препарати. Ще одна проблема, яка може заявити про себе в спеку – розтріскування плодів. Основна причина – нерівномірний полив. Куш максимум економив вологу, плоди були «на стопі» кілька днів, і раптом дачник приїхав і здійснив довгоочікуваний рясний полив. Плоди налилися зсередини, шкірка тріснула. Додаткова порада тут: ввечері обприскуйте кущі по листу розчином розведеного у воді 1 до 3 молока. Допоможіть томатам витримати виснажливу спеку, і вони обов'язково віддячать вас щедрим урожаєм після її закінчення.

Простий і дуже смачний рецепт закусочних солоних огірків

Ось і почався сезон врожаїв, а разом з ним і зимових заготовок. Якщо ви любите мариновані огірки і хочете спробувати щось нове, то неодмінно зробіть заготовку за рецептом цих смачних закусочних огірків. Вони виходять не тільки дуже смачними, хрусткими і ароматними, але і красивими, а значить безумовно займуть гідне місце на будь-якому столі.

Інгредієнти:огірки; сіль; оцет 6%; цукор; часник; гірчиця; болгарський перець.

Приготування:

Підготовлені огірочки нарізаємо на пластинки товщиною близько 2-3 мм. Для цієї заготовки можна також використовувати і, так звану, некондицію, наприклад, переросли огірки.

Далі в простерилізовані банки розкладаємо спеції. На 0,5 літрову банку викладаємо: 1 чайну ложку без гірки сухої гірчиці, щіпками запашний і чорний перці, по кілька маленьких головок або пластинок часнику.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»

Свідцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»

Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
https://gazeta-fp.com.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua

Друк - ТОВ «Типографія 24», м. Херсон,
вул. Мостова, 19А, тел. (0552) 46-90-85
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 231 Тираж 10385.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати газети здійснює ПАТ «Укрпошта»
Передплатний індекс 60092

версія газети: www.farmer.dp.ua

www.facebook.com/farmer.dp.ua

Знову цвітуть гранати

Олександр Шевчук – колишній військовий, але вже багато років вирощує екзотичні плодові рослини. Банани, ананаси, мандарини, апельсини, лимони та лайми, кумкват, цитрус-помело, папая, мурая, фей-хоа, мушмула, каріса, гуаява, лавр, чинота (пудингове дерево), пасифлора (плоди її називаються маракуя), опунція (істівний кактус)... Ці та інші екзоти ростуть, цвітуть і плодоносять у його теплицях біля хати в селі Широка Гребля Вінницького району.

Колись ми вже розповідали про «мандаринки під ялинку», якими родина Шевчуків смакує на новорічні свята. Цього ж разу розпитали пана Олександра про красивий і корисний гранат.

– У мене є кілька сортів граната. Карликовий гранат сорту Нана, також Кімнатний крупноплідний можна вирощувати в хаті на вікні або на балконі. Маю і вуличні сорти, більш морозостійкі – Нікітський ранній, Гюлоша, – розповідає Олександр Шевчук.

– А карликові сорти – суто декоративні?

– У карликових сортів плоди теж їстівні, але вони маленькі. Кущик у нього компактний, до метра. А звичайні можна формувати і вищим – залежно від умов та обрізки. У наших некарликових гранатів плоди понад 150 грам. Надворі виростають до 300 г. Все залежить від погодних умов та підживлення.

– Які особливості агротехніки цієї рослини?

– Гранат потребує якнайбільше світла. Великої вологості повітря не потребує. тому може рости не лише в теплиці, а й у кімнаті. Вони ж у природі ростуть у гірських регіонах. Гранат, як і інжир, потребує прохолодного періоду спокою, під час якого він скидає листя. Бо взимку в теплі при нестачі світла пагони витягуються, стають тонкі і жовті, рослина слабшає...

– На кущі граната можуть одночасно бути і квіти, і зав'язь, і зрілі плоди, як на цитрусових? Чи плодоношення у нього чітко сезонне?

– Буває і так, що вже дозрівають, а в цей час з'являється новий цвіт. Але це лише в ідеальних умовах, коли достатньо світла і тепла. У нас гранат родить сезонно.

– Чи можна гранат вирощувати на Вінниччині у відкритому ґрунті?

– Є сорти гранату, що можуть зимувати в нашій місцевості. Але потрібно на зиму вкривати. Ківі, хурма, гранат, інжир, багато сортів винограду потребують укриття. Бо навіть якщо вони переживають зимові морози, то бояться так званих весняних зворотних заморозків. От як цієї весни – рослини вже розвиваються, а ночі холодні, і молоді пагони разом із бутонами можуть підмерзати.

Тому гранат краще садити у напівтраншею, а на зиму ложити і вкривати. Сніг зійшов – підняли, поставили над ним дуги, зробили парничок. І в червні-липні зав'язуються плоди.

– Отже, в теплиці більше шансів отримати врожай?

– Надійніше – теплиця або траншея. Вкопатися сантиметрів на 50 в землю, зробити траншею, обкласти шифером її боки, поставити зверху дуги. Саджати похило, під кутом 45, щоб легше було ложити і вкривати.

У нас надворі також ростуть гранати, хурма, ківі, інжир. Тепер з відкритого ґрунту дещо повикопували, бо розширювали теплиці. Переносимо рослини в теплицю, посадили їх в ринки об'ємом 90-100 літрів... Маємо 9 сортів інжиру, у нього подібна агротехніка – теплиця або траншея, обрізка, період спокою... Головне – дати їм тепла. У тих сортів інжиру, що ми вирощуємо, бреди (плоди) зав'язуються самі, без участі спеціальних комах, які запилюють інжир у природі.

– Які екзоти зараз у вас квітуть?

– Надворі цвіте лохина і жимолость. Синя жимолость – це найперша ягода. А в теплиці багато що цвіте – і апельсини, мандарини, лимони, і гранати...

Олександр Шевчук показує гранатові кущики, вкриті яскравими червоними квітами. А ще розповідає, що зараз у теплицях гаряча пора, тому ввечері до хати він заходить не раніше 22-ї години. Бо вся ця краса потребує чимало часу та праці.

Фермер: «Вирощувати креветок вигідніше, ніж свиней»

Для того, щоб розпочати креветковий бізнес, потрібно близько \$1 тис. Про це AgroPortal.ua розповів керівник компанії «Українська креветка» з Києва Олексій Сlepньов.

Він займається розведенням прісноводних креветок третій рік, з них півтора року виводить їх у промислових масштабах. Перших купив за кордоном та перевів на українське харчування. Зокрема, це кропива, листя салату та шпинату, гарбузи, гриби, яблука, огірки, кабачки, равлики, водорості, черв'яки, риба, каші тощо.

Обрав найбільшу прісноводну креветку у світі – Макробрахіум Розенберга. Це на 100% екологічно чистий продукт. Він має всі необхідні сертифікати, говорить Сlepньов. «Ми постійно поновлюємо маточне стадо. Чотири місяці годуємо і здаємо. Тоді вони сягають до 25-30 г ваги. Маємо три врожаї на рік, тому реалізуємо швидко. Це економічно дуже вигідно», – розповів фермер. Наразі він має сім промислових теплиць для розведення.

«Хтось вкладає 500 доларів, а хтось 50 тисяч доларів. Воно працює і так, і так. Чим більше ви інвестуєте, тим більше заробляєте. Щодо моєї історії, то я зробив це на дачній ділянці. Крім того, ми власними руками збираємо та зварюємо все необхідне для утримання. На цьому вдається заощаджувати», – говорить він.

За його словами, вирощувати креветок вигідніше, ніж свиней. Фермер знає приклади переходу від одного виду діяльності на інший: «Мої сусіди наразі вже покинули тваринництво і займаються креветками». Уже має досвід експорту продукції за кордон.

«Відправляли в Туреччину. Для оформлення звернувся в профільну службу. Однак, як виявляється, коду на такий товар просто немає. Позначили їх як молюски, а на кордоні нас розвернули: митниця не пропустила. Ми тоді втратили дуже великі кошти і витратили місяці зо три, оббиваючи пороги кабінетів, на те, щоб креветка все-таки отримала свій код», – сказав він.

Сlepньов говорить, що планує збільшувати обсяги виробництва.

«Хочемо в кінці літа сформувати загальне фермерське господарство, щоб ми могли запропонувати більше нашого європейському

ринку. Замовлення є, але поки я не можу їх виконати в необхідних об'ємах. А потенціал для вирощування креветки в Україні – дуже великий. Я можу довести на розрахунках, що Україна здатна бути у п'ятірці експортерів світу», – сказав він.

Також «Українська креветка» збирається розширити свій асортимент новим видом прісноводних креветок та краба. У планах – відкриття своїх потужностей за кордоном. «Наразі, щоб побачити живих креветок, до господарства приїжджають чимало іноземців. Люди приходять, бачать їх живими і обирають, які хочуть», – каже він.

Також на сьогодні «Українська креветка» має кілька власних програм.

«Ми співпрацюємо з двома державними університетами. Це Поліський та Білоцерківський аграрний. Розробили систему навчання для дітей, щоб вони могли наживо бачити як все працює», – каже він. Також є програма для учасників АТО/ООС.

«Безкоштовно навчаємо їх, як відкрити свій бізнес, забезпечуємо обладнанням, мальками», – додав він.

Наталія РЕКУНЕНКО.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити
«Фермер Придніпров'я» можна
у будь-якому поштовому відділенні
області до 25 числа щомісяця.
Передплатний індекс 60092.